

Beslut

Meddelat i Lund den 17 januari 2018

PART

VDM Eva Fogarasi Bálint
Fortifikationsgatan 11A
371 31 Karlskrona

Biträde: Per Anglert

ANMÄLARE

Samuel E Lilja
Timotejvägen 106
741 42 Knivsta

SAKEN

Prövning av anmälan

BAKGRUND

Anmälaren har inkommit med en anmälan mot Eva Fogarasi Bálint ("EFB"). EFB har skrivit en bok och anmälaren vill utifrån denna bok, *Den ofullbordade kristendomen*, att domkapitlet prövar om EFB är lämplig att utöva vinningstjänsten som präst i Svenska kyrkan. Boken är bifogad till anmälan.

Anmälaren pekar på heresier i boken, det vill säga sådant som strider mot kristen tro och lära och anger några exempel ur boken. Vidare uppger han att EFB i sin bok jämför heretiska och gnostiska skrifter med bibeln.

Stiftsprosten Eva-Lotta Grantén har, på uppdrag av biskopen, läst boken och kommit med ett yttrande till domkapitlet. Hon har uppgett i huvudsak följande.

Ett sammanfattande intryck av boken är att den till stora delar är ett kompilat av andra skrifter; gnostiska källor, böcker om utomkroppsliga upplevelser, populärvetenskapliga böcker om den moderna fysiken och mera sådant som används för att stödja EFB tes att kristendomen är "ofullbordad", eftersom den inte omfattar "all sanning och kunskap om Jesus" (104). Dessutom hävdar EFB att en stor del av Jesus förkunnelse blivit förvanskad av Paulus, biskopar och påvar. EFB tar avstånd från trosbekännelsen och dessutom avvisas samtliga försoningsläror. Hon förknippar sådana läror med det "judiska" på ett mycket negativt sätt. Det "judiska" kopplas samman med människooffer. EFB menar att

Jesus inte var ”judisk troende” och pekar ut judarna som ansvariga för Jesus död. EFB vill bryta med de ”judekristna dogmatikerna”, och ser på lovsången till herren Sebaot som riktad till Israels ”krigsgud”, medan den borde riktas mot ”universums Högsta väsen”. Stiftsprosten menar att detta står i direkt strid mot Svenska kyrkans tro och bekännelse, och bär också på antisemitiska drag. Vidare så avvisar EFB uppståndelsetron. Jesus död var en skendöd och Jesus reste efter att ha lämnat graven och sina lärjungar till Indien. Hon avvisar reformationen och Cofessio Augustans bekännelse som ”kanske en stympad och förvrängd sanning”. EFB skriver att tiden är inne för ”en ny reformation, omdaning av Jesu Kristi kyrka, den här gången på ett djupare plan för att befria kristendomen från sitt förhaxade tillstånd”.

Stiftsprosten sammanfattar sitt yttrande med att det finns otaliga belägg för det anmälaren pekar på; att EFB själv skrivit och gett ut en bok vars innehåll står i strid med hennes uppdrag att vara präst i Svenska kyrkan.

EFB har inkommit med yttrande över anmälares och stiftsprostens skrivelser och i huvudsak anfört följande.

Hon har inte jämfört den ena skriften med den andra. Hennes kritik mot en del av skrifterna i Gamla testamentet hämtar hon stöd för med citat från bibeln för att underbygga påståenden i sin bok. Svenska teologer borde göra likadant ibland när de inte framställer sakliga och faktiska bevis för sina påståenden.

De gnostiska skrifter som anmälaren och stiftsprosten betraktar som heretiska betraktas i andra länder som värdefulla. Framstående teologer och professorer i Amerika, Tyskland, Frankrike, i Oxford, Cambridge och på andra ställen i världen har bemödat sig att återställa, översätta, utvärdera och studera dessa skrifter. Hon har läst och fördjupat sig i Nag Hammadi skrifterna i minst tio år. Många av dessa skrifter har gett henne svar på existentiella frågor som hon brottats med och som bibeln och den institutionella kyrkans läror inte kunnat ge.

Att hon har synpunkter på försoningsläran är inte märkligt. De flesta människor anser att det är ganska märkvärdigt att vi tror på en Gud som vill utsätta sin egen son, som dessutom är Gud själv, för lidande och korsfästelse, bara för att försona sig med den värld som ska frälsas genom ett smärtsamt blodigt offer. Det räcker inte med det, vi kristna skall också förtära Jesu kött och dricka hans blod på våra gudstjänster.

EFB uppger vidare att anmälaren, stiftsprosten, stiftsjuristen och domkapitlet får fortsätta tro på en Gud som uppmuntrade till krig samt tro att Jesus dog på korset trots att det finns många bevis på att han överlevde korsfästelsen och fortsatte sin verksamhet.

Sedan utredaren Eirik Ski gjort bedömningen att det sammantaget framkommit uppgifter som gav anledning att ifrågasätta EFB:s lämplighet som präst, upprättades en sammanställning över vad som lades EFB till last i ärendet. Sammanställningen innefattande följande fyra övergripande gärningspåståenden:

1. Du tar avstånd från trosbekännelsen,
2. Du avvisar samtliga försoningsläror,
3. Du avvisar uppståndelsetron och uppger att Jesus död var en skendöd.
4. Du avvisar reformationen och Confessio Augustanas bekännelse.

Det görs mot bakgrund av ovanstående gällande att EFB, genom sin bok, har brutit mot de löften hon gett vid sin vigning till präst, ”att stå fast i kyrkans tro, rent och klart förkunna Guds ord så som det är givet i den heliga Skrift och så som det är omvitnat i vår kyrkas bekännelse, och rätt förvalta sakramenten”.

EFB har tillsammans med biträdet Per Anglert infunnit sig personligen vid domkapitlets sammanträde den 10 januari 2018. EFB har då ingett och föredragit innehållet i en egenupprättad skrivelse där hon uttalar sig över de anklagelser som framstälts mot henne, se [bilaga 1](#).

DOMKAPITLET'S SKÄL

Domkapitlet får enligt 31 kap. 12 § kyrkoordningen förklara en präst obehörig att utöva kyrkans vigningstjänst, besluta om prøvotid för fortsatt behörighet eller tilldela prästen skriftlig erinran, om prästen

1. har brutit de löften som han eller hon har givit vid vigningen,
2. har brutit sin tystnadsplikt i fråga om sådant han eller hon har fått veta under själavårdande samtal,
3. på grund av sjukdom eller av annan liknande anledning har förlorat förmågan att rätt utöva vigningstjänsten, eller
4. genom brottslig gärning, på grund av sitt levnadssätt eller på annat sätt i avsevärd mån har skadat det anseende en präst bör ha.

Bestämmelsen innebär att det ska vidtas en prövning i två steg. Först prövas om olämplighet föreligger enligt någon av de angivna punkterna. Om olämplighet konstateras föreligger avgörs därefter om detta ska leda till ett beslut om någon sådan påföljd som anges i 31 kap. 12 § kyrkoordningen.

Domkapitlet gör följande bedömning

Eva Fogarasi Bálint är prästvigd 1990 och har således enligt 1987 års kyrkohandbok bland annat lovat att ”*stå fast i kyrkans tro, rent och klart förkunna*

Guds ord så som det är givet i den heliga Skrift och så som det är omvittnat i vår kyrkas bekännelse, och rätt förvalta sakramenten”.

Ur ett rättsligt perspektiv är vigningslöftena förhållandevis allmänt formulerade. Vilka omständigheter som kan anses utgöra brott mot vigningslöftena måste bedömas från fall till fall. På kyrkans ämbetsbärare finns såväl krav som befogade förväntningar, vilka delvis kommer till uttryck i de avlagda vigningslöftena.

I biskopsbrevet ”Kallad till diakon och präst i Svenska kyrkan – Biskopsmötet 2014”, har Biskopsmötet sökt förtydliga och illustrera kraven och de befogade förväntningarna i förhållande till de avlagda vigningslöftena. Under rubriken ”Vigningslöftena” skriver Biskopsmötet bl.a. följande om det andra prästlöftet: Fasthet i tron och förvaltning av sakramenten.

”Det andra prästlöftet innehåller tre led som alla förutsätter teologisk kunskap och andlig mognad. Inledningsvis lovar prästen att stå fast i kyrkans tro. Det är alltså frågan om en livshållning, om att hålla sig till det evangelium som blivit kyrkan anförtrott. Kyrkans tro är större än prästens personliga tro och ställningstagande. Det är en källa till frimodighet att prästen i likhet med andra kristna kan stämma in i kyrkans bekännelse. Löftets andra del talar om att prästen rent och klart ska förkunna Guds ord så som det är givet i den heliga Skrift och omvittnat i vår kyrkas bekännelse. Vår kyrka står i en evangelisk-luthersk tradition och vill i sin tro, bekännelse och lära vara trogen den apostoliska tron och manifestera sin samhörighet med den världsvida kyrkan. Att rent och klart förkunna Guds ord innebär därför att utan förvanskning och tillägg förkunna evangelium. Evangeliet ska bli begripligt. Prästens uppgift är att förkunna och personligt vittna om kyrkans tro, utan att det blir vittnesbörd om egna personliga ställningstaganden. Därför är det viktigt att kyrkans tro är personligt integrerad. Det tredje ledet talar om den rätta förvaltningen av sakramenten, alltså att dessa delas ut i enlighet med evangelium, så som Kristus instiftat dem. Till den rätta förvaltningen hör också att församlingen får hjälp att bruka dem.”

Ramarna för domkapitlets prövning anges av innehållet i den ovan omnämnda sammanställningen med fyra punkter. Domkapitlet har först att ta ställning till huruvida något eller flera av dessa gärningspåståenden kan anses styrkt(a).

EFB har inför domkapitlet föredragit en skrivelse som i stort är en vidareutveckling av hennes tidigare yttrande över stiftsprostens skrivelse. Inget av det framförda motsäger det som har lagts EFB till last, snarare tydliggjort ett eget personligt ställningstagande som strider mot Svenska kyrkans tro och lära. På en direkt fråga om hon idag hade kunnat avge det andra vigningslöftet i kyrkohandboken, att ”*stå fast i kyrkans tro, rent och klart förkunna Guds ord så som det är givet i den heliga Skrift och så som det är omvittnat i vår kyrkas bekännelse, och rätt förvalta sakramenten*” svarar EFB att efter tio års forskning

och med den kunskap som hon därav har förvärvat inte kunnat avge det löftet idag, om inte Svenska kyrkan förändras.

Den olämplighet som har konstaterats ligga EFB till last visar att hon frångått de befogade förväntningarna på en präst i förhållande till de avlagda vigningslöftena, EFG har i sammanhanget inte gett uttryck för någon insikt om att hennes agerande överhuvudtaget skulle kunna betraktas som olämpligt. Eftersom hon så tydligt frångått Svenska kyrkans tro- och lära och därmed brutit sina vigningslöften kan någon annan följd än obehörigförklaring inte komma ifråga.

DOMKAPITLET'S BESLUT

Domkapitlet förklarar Eva Fogarasi Bálint obehörig att utöva kyrkans vigningstjänst.

Beslutet om obehörigförklaring gäller med omedelbar verkan från det att beslutet meddelas. Det gäller alltså även om beslutet överklagas.

I den slutliga handläggningen av detta ärende har förutom undertecknad biskop deltagit domprosten Bo Sandahl, komministern Anna Davidsson Bremborg, chefsrådmannen Thed Adelswärd samt de förtroendevalda ledamöterna Lisbeth Göransson, Helena Tengstrand och Aina Modig Lindell.

Vid ärendets avgörande var också kontraktsprosten Per Svensson, diakonen Åsa Gustavsson samt de förtroendevalda ersättarna Per Johansson och Helen Rosdahl närvarande. Ärendet har föredragits av stiftsjuristen Eirik Ski.

Johan Tyrberg

Eirik Ski

Hur man överklagar; se blankett DK 2 (bilaga).

Notera dock den särskilda bestämmelsen om klagorätt i 31 kap. 18 § kyrkoordningen (tillkommer endast den präst som berörs av beslutet).

Eva Fogarasi Bálint

2018.01.10

Till

Domkapitlet i Lund

Angående anmälan mot mig på grund av min bok *Den ofullbordade kristendomen...*

Några ”synpunkter för att bemöta det som läggs mig till last.”

*** Enligt stiftsjuristen Eirik Ski är det första som läggs mig till last att jag genom min bok förkunnar Guds ord på ett sätt som strider mot mina prästlöften.**

Jag avvisar detta påstående eftersom **boken inte är en förkunnelse av ”Guds ord”** och dessutom ingen kan med säkerhet bevisa **vad ”Guds ord” och vad ”människors ord” är**. Det är beklagligt att teologer och präster ofta missbrukar ordet ”Gud” samt uttrycket ””Guds ord” när tvivelaktiga texter läses upp och tolkas i kyrkorna.

Jag tvivlar på att till exempel följande texter i skriften skulle vara ”Guds ord”, såsom kyrkans teologer påstår:

”Så säger Herren Sebaot:....Dra nu ut och krossa amalekiterna och vig dem åt förintelse med allt som tillhör dem. Skona ingen utan döda alla, både män och kvinnor, barn och spädbarn, oxar och får, kameler och åsnor.” (1 Samuelboken 15: 2...3)

Det kan inte vara ”Guds ord” när Joshua uppmuntra till helig krig – heräm då han erövrar Jeriko: **”Höj härskri! Herren ger er staden. Staden och allt som finns i den skall vigas åt förintelse och tillhöra Herren.....Så intog de staden. Allt i staden, man och kvinna, ung och gammal, ox, får och åsna, vigde de åt förintelse och högg ner...Staden och allt som fanns i den brändes; bara silvret och guld och föremålen av koppar och järn lades i skattekammarerna i Herrens hus...Herren var med Joshua...” (Joshuaboken 6: 15...27)**

”Joshua intog samma dag Mackeda, högg ner folket och kungen och vigde staden och allt levande i den åt förintelsen. Han lät ingen komma undan.” (Joshuaboken 10: 28)

”Människorna högg de ner tills de utrotat alla. De lät ingen förbli vid liv. De befallningar som Herren hade gett sin tjänare Mose, dem hade Mose gett Joshua, och dem lydde Joshua. Han försummade inte något av det som Herren hade befallt Mose.” (Joshua 11: 13...15)

Jag ber domkapitlet att avgöra om de förintelse-befallningar som Mose och Joshua förmedlar enligt skriften, skall betraktas som ”Guds ord” eller ”människors ord”. Beklagligt nog är Gamla Testamentet full av liknande skrämmande texter, där folket uppmuntras till heligt krig i Guds namn.

Enligt min tolkning av Jesu ord i Nya Testamentet, har Mästaren aldrig bejakat våld, krig eller förintelse. Tvärtom, han sade till den lärjunge som drog sitt svärd för att slå till mot översteprästens tjänare:

”Stick tillbaka ditt svärd. Alla som griper till svärd skall dödas med svärd.” (Matteus 26: 47...52)

Eftersom de ”Guds ord” som förmedlas i Gamla Testamentet presenterar en hel annan, på många avseende motsägelsefull bild gentemot den Guds bild Jesus förkunnar, är jag, tillsammans med många andra kristna, förvirrad och ifrågasättande just när det gäller frågan: vad är Guds ord och människors ord i Bibeln? Skall jag, på grund av mina prästlöften, förkunna tvivelaktiga texter som Guds ord eller skall jag lyssna på mitt samvete och sunda förnuft för att göra skillnad på olika texter? Är jag tvungen att ”ljuga” för folk bara därför att jag vill vara trogen mina prästlöften ”att förkunna Guds ord så som det är givet i den heliga Skrift”, även om jag inte kan tro på innebörden av vissa texter?

* **”Du tar avstånd från trosbekännelsen”**, är nästa punkt som läggs mig till last enligt stiftsjuristens brev. Detta påstående är inte korrekt eftersom jag inte ”tar avstånd” från hela trosbekännelsen utan endast av några sats.

- Jag har svårt att tro att den Frälsare som älskar hela mänskligheten och varje människa, ”sitter nu på Guds högra sida” och väntar på att en dag, ”på yttersta dagen” skall en världskatastrof inträffa på vår jord då han skall komma för att döma levande och döda. Kyrkan förkunnar att varje människa är älskad såsom hon är, men samtidigt hotar med ”den yttersta dagen” profetian då vissa människor inte duger och blir förkastade av Jesus medan andra skall ”godkännas” och välkomnas i paradiset. Är kyrkans förkunnelse om frälsningen, nåden och Guds kärleksbudskap förenlig med ”döma levande och döda” läran?

- **”Jag tror på köttets uppståndelse”** (mildare översättning av original Trosbekännelsen är ” på de dödas uppståndelse”) är en annan trossats i Bekännelsen som allmänheten inte kan ta till sig utan vidare. Hur kan en handfull aska efter kroppens kremation ”uppstå” i fysisk mening – är en fråga som många har ställt till mig i samband med begravningsamtal då jag pratade med anhöriga just om tron på livet efter döden. Det finns inte en enda läkare, vetenskapsman, biolog eller vanlig människa med sund förnuft som tror att man kan uppstå i samma fysiska kropp som en gång har dött och kremerats. Till och med Paulus säger:

”Vidare finns det himmelska kroppar och jordiska, men de himmelska har sin glans och de jordiska har en annan. ...

Så är det också med de dödas uppståndelse. Det som blir sått förgängligt uppstår oförgängligt. Det som blir sått svagt uppstår fullt av kraft...Det som blir sått som en kropp med fysiskt liv uppstår som en kropp med ande. Finns det en kropp med fysiskt liv, så finns det också en med ande.”
(Första Korinthierbrevet 15: 40...44)

Det finns inte en enda text i Nya Testamentet som bestyrker att Jesus undervisade om kroppens uppståndelse på det sättet som Tertullianus, kristen teolog från ca 190 e Kr formulerade uppståndelsen. Enligt honom är ”denna kropp, genomströmmad av blod, uppbyggd med ben, genomvävd med nerver, sammanflätad med ådror, (en kropp) som föddes och ...dör” som uppstår. (Tertullianus – De Carne Christi 5)

Denna märkliga uppståndelse-lära har den institutionella kyrkan tagit in i Trosbekännelsen och kräver även idag att kristna skall tro på den trots att 99 % av de avlidna kremeras.

När en kyrkoherde i Karlskrona predikade om Tertullianus uppståndelse-lära på en morgonmessa genom att understryka att det är lättare för henne att tro på den fysiska kroppens uppståndelse (med ben, genomvävd med nerver, fullt med inälvor, sammanflätad med ådror osv.) än på uppståndelsen i en andekropp, tyckte de som satt i kyrkan att det var det konstigaste och märkligaste de någonsin har hört.

Hur skall kyrkan kunna överleva och höja antalet kyrkobesökare om man vidmakthåller

osanningar och tolkningar som snart bara biskopar och vissa präster tror på?

* Nästa punkt som läggs mig till last är att **jag avvisar samtliga försoningsläror.**

Nu vet jag inte vad menas med "samtliga", eftersom det är först och främst Guds försoning med världen genom Jesus lidande på korset och hans blod som "försoningsoffer" jag tar avstånd ifrån. Den Gud jag har alltid trott på, sedan min barndom, har aldrig velat orsaka lidande, har aldrig velat korsfästa Jesus eller någon annan människa, utan Han har alltid varit kärleksfull och nådig. Försoningstanken har jag alltid kopplat till primitiva, hedniska religioner som har offrat djur och människor för att genom deras blod blidka deras gudars vrede.

Att Jesus själv har bekämpat tron på att bära offer till Gud, framgår tydligt från några texter i Bibeln, bland annat när han *säger till sina lärjungar: "De skall utesluta er ur synagogorna, ja den tid kommer då den som dödar er tror sig bära fram ett offer åt Gud. Och detta skall de göra, därför att de inte har lärt känna Fadern och inte heller mig.*

Jag har sagt er detta för att ni, när den tiden kommer, skall minnas att jag har sagt det." (Joh. 16:2)

Till överstepräster och officerare och de äldste som hade kommit för att gripa honom sade han: **"detta är er stund, nu har mörkret makten."** (Lukas 22: 52) Lägg märke till att han inte säger "detta är Guds stund, när han skall frälsa er genom att korsfästa mig", eller "genom att offra sig själv på korset", utan Jesus säger "nu har mörkret makten", med andra ord var det "mörkrets makter" som orsakade hans korsfästelse. Det är en styggelse och skymf mot Gud att påstå att det var Gud som önskade Jesus korsfästelse och lidande för att kunna försona sig med världen genom hans blod. Min fråga är: vilken gud tror kristna biskopar och präster på ifall de tror att den guden är så pass grym att han till och med vill offra en människa, som dessutom är hans egen son? Jag undrar vilken gudsbild har Svenska kyrkans präster och biskopar egentligen?

Att Jesus bad Gud att förlåta dem som korsfäste honom eftersom de inte visste vad de gjorde är ytterligare ett bevis på att, enligt hans tro, var det inte den Ende, Ljusets och Kärlekens Gud som ville hans lidande och död:

"Jesus sade: 'Fader, förlåt dem, de vet inte vad de gör.'" (Lukas 23:34)

Om korsfästelsen hade varit en handling som Gud hade bestämt från början, då hade inte Jesus bett att dessa människor skulle förlåtas och inte heller hade han sagt att korsfästelsen var översteprästernas stund, då mörkret hade makten.

* Påståendet att jag **"avvisar uppståndelsetron"** är inte heller sant. Jag tror på uppståndelsen och på livet efter döden även om jag avvisar tanken att jag kommer att "sova" ett tag efter min död tills jag blir "uppväckt" och dömd till att komma till himmelriket eller till helvetet. Mina och andra människors nära-döden-upplevelse och ut-ur-kroppen upplevelsen samt otaliga texter och skrifter som handlar om livet på andra sidan, vittnar om att det är inte många människor som kan tro på kyrkans lära om uppståndelsen på yttersta dagen. Människors upplevelser och sunda förnuft säger emot medeltidskyrkans skrämselfpropaganda om en Gud som kommer att straffa vissa och välkomna andra i himmelriket. På ett eller annat sätt kommer alla människor få plats i Guds "hus" där det finns "många rum", såsom Jesus har lovat.

* Jag avvisar anklagelsen att jag **uppger att Jesus död var en skendöd."**

Påståendet är inte sant först och främst på grund av att jag inte alls använder ordet "skendöd" i min bok. Det som jag skriver om är att kanske Jesus inte dog på korset utan han blev räddad av sina vänner. Både i Nya Testamentet och i andra skrifter finns det många bevis på att Jesus överlevde korsfästelsen och sedan fortsatte att träffa sina lärjungar tills han var tvungen att lämna Gallileen för gott eftersom hans liv fortfarande var i fara. Jag ber domkapitlet att läsa Lukas evangeliet 24: 36-43 samt det som Irenaeus, biskop av Lyon (död 209) skrev om Jesus som började stiga ner mot

ålderdomen medan han ännu fullgjorde sin uppgift som lärare i Asien.

”Medan de (lärjungarna) ännu talade, stod han plötsligt mitt ibland dem och hälsade dem: ’Frid över er!’

*De blev rädda och i sin förskräckelse **trodde de att det var en ande de såg.***

Då sade han: ’Varför blir ni skrämnda, varför fylls ni av tvivel?’

*Se på mina händer och mina fötter, det är jag och ingen annan. **Känn på mig och se på mig, en ande har inte kött och ben, och det kan ni se att jag har.**’*

Och han visade dem sina händer och fötter.

Då de av idel glädje och förvåning ännu inte kunde tro, frågade han dem: ’Finns det något att äta här?’

De räckte honom en bit stekt fisk, och de såg hur han tog den och åt.” (Lukas 24:36-42)

Biskop Irenaeus uttalande om Jesus:

*”När han (Jesus) hade avslutat sitt trettionde år levde han, och han var fortfarande en ung man, som inte på något sätt hade uppnått en hög ålder. Att livets första stadium inbegriper trettio år, och sträcker sig mot det fjortionde, detta håller alla med om. **Men från det fjortionde och femtionde året börjar en man stiga ner mot ålderdomen, vilken vår Herre nådde medan han ännu fullgjorde sin uppgift som lärare, vilket till och med evangeliet och alla äldste intygar. De som i Asien umgicks med Johannes, Herrens lärjunge, intygar att Johannes framförde denne information till dem. Och han förblev hos dem ända till Trajani tider. Vidare träffade en del av dem inte endast Johannes, utan även de andra apostlarna, och hörde samma berättelse från dem.” (Irenaeus: Adversus haereses 2:22:5)***

* Sista anklagelsen i stiftsjuristens brev är **”Du avvisar reformationen...”**

Jag ”avvisar” inte reformationen utan **skriver om reformationen** och om några prominenta reformatorer som Martin Luther och Jean Calvin samt **om några teologiska och historiska konsekvenser reformationen har orsakat** i Kristi kyrka som egentligen borde bli ”ett”, utan maktkamp och tvister.

Eva Fogarasi Bálint
Eva Fogarasi Bálint